

Zang vult de Reestkerk.

Zondag 16 oktober presenteerde de Stichting Kamermuziek Oud Avereest een optreden van Brigitte van Hagen sopraan, Sara Klein Horsman mezzo-sopraan en Anouk de Jong piano. Het programma voor de pauze omvatte een aantal liederen. In Boodschappers van de liefde van Brahms speelde de natuur mee als postiljon d'amour. Auf dem Wasser zu Singen van Schubert ademde een treurige sfeer van iemand voor wie het leven eigenlijk had afgedaan. En dat op deze mooie zondag. Wanderers Nachtlied stelt rust in het vooruitzicht. Maar in Die verschwiegene Nachtigall van Grieg ziet een vrouw terug op de kussen van haar geliefde, maar als tegenhanger verwijst Grieg in Zur Rosenzeit naar de vergankelijkheid. De dames stonden daar niet lang bij stil en vervolgden met Morgen, dat de zon weer laat schijnen over innig geluk. Het deel voor de pauze werd besloten met een Barcarole van Offenbach, een ode aan de nacht, waarin men tijd heeft voor de liefde.

De stemmen van Brigitte van Hagen en Sara Klein Horsman passen heel mooi bij elkaar. De articulatie is goed verzorgd en in samenzang vormen ze een harmonisch geheel. Natuurlijk is de bijdrage van Anouk de Jong onmisbaar als begeleidster. Deze taak vervulde ze met verve en accuratesse.

Na de pauze kreeg het programma een lichtere toets. Listen en lagen en verwickelingen rond de liefde kregen hun deel.

Het begon met Via resti servita uit Le Nozze di Figaro, de bruiloft van Figaro. Het kwam mooi uit dat de versieringen van een huwelijksplechtigheid van zaterdag mochten blijven hangen. In het duet Via resti servita waarin twee dames elkaar met vilein geveinsde beleefdheid voorrang verlenen gaat het van kwaad tot erger zodat de een uiteindelijk op de vlucht slaat nadat de ander haar met een schoen bedreigt. Die schoenen deed Brigitte niet weer aan, wat haar het zingen gemakkelijker maakte. Er waren meer aria's van Mozart daaronder Voi che sapete. Brigitte en Sara brachten die overtuigend en met soepele gebaren, beweging en levendige mimiek. Dat maakte het geheel zeer aantrekkelijk. Bovendien lichtten zij elk nummer toe door de bijbehorende situatie in de opera toe te omschrijven. Een vertederend moment deed zich voor bij het zingen van O mio babbino caro, het verhaal van een meisje dat dreigt zich in de Arno te werpen als haar vader het huwelijk met haar geliefde blijft verbieden. Dat bewoog de aanwezige vader van Brigitte tot tranen, waarna zijn dochter hem troostend de hand ging reiken. Het slot was een voortreffelijk gezongen en gespeeld overleg voor een plagerij met verwisseling van geliefden.

Al met al een hartverwarmend gebeuren.

